

Kattenallergie & vorige levens

MAAK DAT DE KAT WIJS!

‘Iedere allergie heeft een oorzaak’

Last hebben van een kattenallergie, zonder dat er een poes of kater aan te pas komt. Kan dat?

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer vertelt over een cliënte met lichamelijke klachten die horen bij een kattenallergie. Is die overgevoeligheid op te lossen door terug te gaan naar een vorig leven?

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Bibliotheekmedewerkster Myriam (45) is sinds een half jaar ‘een kattenvrouw’je’. Ze wilde altijd al graag poezen in huis, maar eerder kwam het er niet van. Samen met haar partner zorgt ze nu voor drie schattige, springerige kittens: *Healthy, Joy en Bumpy*. Nooit had ze last gehad van enige vorm van allergie, dus keek ze vreemd op toen ze na een week jonge poezen verzorgen allergische (huid)reacties kreeg. Bultjes op haar armen, die al snel grotere bulten werden. Een snetterende neus. Rode, tranende ogen.

Surrogaat kinderen

Als ik Myriam zie, maakt ze een verdrietige indruk. In de praktijkruimte zit ze ineengedoken. Donkere schaduwen onder haar ogen, wallen van hier tot Tokio. Ze snift: “Sinds ik onze kittens in huis heb, zijn mijn ogen pijnlijk rood. Kleine adertjes zijn gesprongen. Mijn ogen voelen dik en droog aan. Ik gebruik van die druppeltjes, nep traanvocht, om ze vochtig te houden. Dat helpt maar kort. De huisarts zegt dat ik allergisch ben voor mijn poezen en dat ik ze beter kan wegdoen. Dat maakt me zo verdrietig! Het zijn zulke lieverds. Voor mij zijn het net kinderen, al weet ik best dat het om huisdieren gaat. Ik kan wel janken, maar écht huilen lukt niet eens. Tranen blijven uit. De huisarts zegt dat ik een kattenallergie heb en dat dit blijvend is. Mijn traanbuisjes zitten dicht. Volgens hem had ik gewoon nooit aan katten moeten beginnen. Maar ik heb vaak poezen van kennissen te logeren gehad in vakantieperiodes. Nergens last van gehad. Dat is toch raar? Zijn drie kittens misschien te veel voor me? Ik zou het niet over mijn hart kunnen verkrijgen om ze te moeten herplaatsen, dan ga ik dood van ellende! Kun jij kijken wat er speelt?”

Wat willen Myriams bloeddorlopen ogen, giga wallen en verdriet duidelijk maken? Iedere allergie heeft een oorzaak. De ene keer kun je allergische lichaamsreacties wegnemen door

te kijken naar diverse oorzaken; een andere keer wil iemand onderliggende thematieken of symbolische boodschappen helemaal niet nader bestuderen. In zo’n geval werken voorgeschreven anti-allergie-medicijnen beter. De woning vrijhouden van kattenallergenen helpt natuurlijk ook. Dagelijks stoffen, zuigen, dweilen. Bij Myriam ‘zie’ ik een verbindingslijntje tussen geen kinderen hebben en de angst om haar poezen te verliezen of te herplaatsen. Hoe zit dat in elkaar?

“Het is te erg”

Ik vraag Myriam, die in een stoel zit, of ze haar ogen wil sluiten en zeg: “Denk maar aan jouw pijnlijke ogen. Ze zijn rood, opgezwollen en voelen droog aan. Welke gedachte komt er als eerste bij je op?” “Ik kan niet huilen.” “Wat maakt dat je niet kunt huilen?” “Het is te erg.” “Concentreer je op dat gevoel, dat het te erg is. Wat merk je op, wat gebeurt er in je lichaam, wat voel je?” “Mijn hart doet pijn. Ik moet huilen.” “Wat is er precies te erg?” “Ik ben alles kwijt.” “Wat ben je vooral kwijt?” “Ik ben alles kwijt waar ik van hield.” “Wat of wie precies ben je kwijt?” “Mijn kinderen!” Hupsakee, samen boren we herinneringen aan die horen bij een treurig vorig leven dat Myriam ooit heeft gehad. “Mijn kinderen. Het zijn er drie. Ik breng ze ten grave. Het is alsof ik zelf vanbinnen sterf. Ik kan niet meer huilen. Ik ben uitgeuild. Mijn tranen zijn op, ik ben op.”

Op mijn vraag of Myriam denkbeeldig vanaf een afstand naar de persoon kan kijken die ze in dat vorige leven is geweest, vertelt ze dat het om een armoedig geklede vrouw gaat. In

‘Mijn kinderen. Het zijn er drie.

Ik breng ze ten grave’

het zuiden van Engeland, lang geleden, in een periode dat de builenpest heerste. “Ik zie er mager uit. Ben slecht gekleed. Mijn ogen liggen diep in mijn donker omrande oogkassen. Ik heb bloeddorlopen ogen van het vele huilen. Mijn man stierf eerst, daarna onze drie kinderen. Alle vier heb ik ze begraven zien worden. Ik heb zoveel verdriet! Wekenlang huilde ik. Ik eet niet meer. Ik kan niet meer. Mijn tranen zijn op, mijn lichaam ook.” Kort na de dood van haar gezin sterft de vrouw, eveneens aan de builenpest.”

‘Haar tranen waren op’

Builenpest

Na emotioneel therapeutisch afrondingswerk, vraag ik of Myriam haar ogen weer wil openen. Tranen druppen na over haar wangen; ik reik haar een doos met papieren tissues aan en zeg: “Gelukkig, je kunt weer huilen.” “Ja”, zegt ze met een lach, “mijn gezicht is kletsnat.”

Clïënten zijn doorgaans vlug in staat overeenkomsten te zien tussen situaties in hun huidige leven en die in voorbije levens. Myriam is zogezegd emotioneel blijven steken in gebeurtenissen uit het verleden, het grote verdriet dat ze ervoer omdat haar kinderen en man aan de pest stierven. Zij overleed kort daarna. Op haar sterfmoment waren haar gedachten voortdurend bij haar overleden kinderen. Ze had zoveel gehuild dat haar ogen droog, pijnlijk en opgezwollen aanvoelden. Haar tranen waren op. Er was geen ruimte over in haar hoofd om te beseffen dat ze zelf ziek werd en dat zich op haar eigen lichaam grote bulten hadden gevormd. Ook zij stierf aan de builenpest.

Verschillen, nodig om tot probleemoplossing te komen, zijn meestal lastiger te benoemen. Toch zijn het juist de verschillen, die voor transformatie van een probleem

kunnen zorgen. Alles wat toen en nu op elkaar lijkt, zorgt voor de verwarring en geeft allergische huidreacties.

Het getal 3

Myriam nam *drie* kittens in huis. Ze gaf deze diertjes ‘toevallig’ Engelse namen, zonder te weten dat inspiratie voor naamgeving weleens voortkomt uit voorbije levens. Met de komst van de jonge beestjes namen haar (moederlijke) zorgen toe. Wat als de poezen ziek werden? Of buiten overreden door een auto? Wat als ze weg zouden lopen om niet meer terug te keren? Verdriet dat ze had om het verlies van drie kinderen in een vorig leven, werd hierdoor ‘aangeraakt’. Onbewust reageerde Myriams lichaam op een gelijke manier als het lichaam van de vrouw tijdens de pestepidemie. Bulten op haar armen, geen tranen meer kunnen produceren. Haar huidige ogen bleven steken in een oud verhaal. Rood. Droog. Pijnlijk. Opgezwollen. Een logische diagnose van de huisarts: kattenallergie. Maar deze cliënte leeft niet meer in de tijd van de builenpest in Engeland. Het is nu een paar honderd jaar later, ze leeft en woont in Nederland. Haar kittens zijn niet ziek, maar kerngezond. Myriams

huid hoeft helemaal niet allergisch te reageren.

Een maand later ontvang ik een e-mail van Myriam: ‘Ik ben zo blij. Ik kan wel huilen van geluk. Mijn allergie is weg! De wallen onder mijn ogen zijn weggetrokken. Mijn oogbollen zijn weer wit, niet langer rood. Niet meer dik en opgezwollen. Het droge, pijnlijke gevoel is weg.’ Mooi! Myriam heeft begrepen dat ze opgerakelde herinneringen aan een vorig leven daar kan laten waar ze thuishoren, in het verleden. Bij de e-mail zit een foto van haar poezen: ‘Kijk, dit zijn ze. Mijn lieve, kerngezonde kattenkiddies.’ Inderdaad, dotjes om te zien.

Het venijn in de staart

Bij het schrijven van dit artikel dacht ik terug aan een praktijkverhaal van een Amerikaanse collega-reïncarnatietherapeut. Op een dag kreeg hij een cliënt in zijn praktijk met een kattenallergie, een allergie die zich uitte in rode jeukende plekken op armen en rug. Nabijheid van poezen en katers resulteerde bij de man telkens in een pijnlijk rode huid. Deze allergische huidreactie was terug te voeren op een situatie in een vorig leven, toen de man een Engelse zeeman was op de grote vaart. Menigmaal was hij als jonge, stuntelige matroos afgeranseld (op zijn ontblote rug en bovenarmen) met een zweep, die in die tijd ‘*cat o’ nine tails*’ of ‘*the cat*’ werd genoemd. Deze ‘kattenstaart’ was vooral bij Britse zeevaarders in gebruik. De cliënt legde nu onbewust nog steeds deze (lichaams)verbinding: kat + staart = een pijnlijk rode huid. Toen hij zich realiseerde dat echte kattenstaarten hem geen pijn meer konden doen, verdween zijn allergie.

Zo zie je maar weer, soms komt er geen poes of kater aan te pas bij een kattenallergie. Al zal ik dat iemand in het reguliere medische circuit waarschijnlijk niet kunnen wijsmaken. •

